

ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΜΑΝΗ ΕΓΩ ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ

*Για σένα Μάνη εγώ θέλω να μιλήσω
για σένα που μου χάρισες ζωή
γιατ' όπου πάω, όποια χώρα κι αν γνωρίσω
μονάχα η σκέψη σου εμένα συγκινεί.*

*Πολύ το θέλω να χαϊδέψω τα μαλλιά σου
που κυματίζουν στου πελάου την πνοά
να ακουμπήσω με λαχτάρα στην καρδιά σου
παλμούς να νιώσω να χτυπάνε δυνατά.*

*Πολύ θα ήθελα να πάρω το κουράγιο
από τη δύναμη που κρύβεις στην ψυχή
στης αγκαλιάς σου να αράζω το μουράγιο
και να σου δώσω όση μου 'μεινε ζωή.*

*Για σένα Μάνη η φωνή μου ας αντηχήσει
πέρ' από θάλασσες κι από ωκεανούς
για σένα Μάνη αγαπημένη να μιλήσει
που με γεμίζεις με απέραντους καημούς.
28 Ιουνίου 1991*

ΑΠΟΜΕΙΝΑΣΙ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΣΚΙΑΧΤΡΑ

**Δε μιλούσι τα ντουφέκια και οι γκράδες,
μήτε κλείνονται στου¹ πύργους οι οχτροί,
δεν ανάβουσι λυχνάρια οι γιαγιάδες
και μες τη νιάκα δε γροικιέται² το παιδί.**

**Δε φυλάουσι δύο- δύο τι³ μπαστούνες
και τα διάβατα κοιμούνται ανοιχτά.
δε μεράζονται τ'αλάτσι από τι⁴ ζγούρνες,
και μήτε δώνονται τα στάρια μισχιακά.⁵**

Δε μερούνονται τα άγρια μονοπάτια
και μήτε χτίζονται τα χτάρια όπως παλιά,
του μπολλούνε⁶ η γηστέρνα είναι άδεια
και όλα έρημα θα μείνουσι ταχιά.

Δεν ακούονται τραγούδια ή μοιρολόγια
κι η καμπάνα του χωρίου δε χτυπά,
δε διαβάζει ο παπάς τα ευκολόγια
κι από τη Μάνη τα παιδιά είναι μακρά.

Απομείνασι στη Μάνη σπίτια σκιάχτρα,
και της νύχτας τσακαλιώνε ουρλιαχτά,
μαύρα κίτρινα σκληρά, φαρμάκι αγκάθια
για να τρυπάνε τη Μανιάτικη καρδιά.

ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΛΕΜΟΥΣ.

Οι Απόλεμοι το παίζουνε Αντιστασιακοί Αντάσαρτες
μοναδικοί πάνω στη γη, μεγαλόψυχοι, δημοκράτες.

Δεν δέχονται δίπλα τους εσένα κι εμένα
παρά μόνο στοιχεία από χέρι χαμένα.

Θέλουν να φαίνονται πως είναι κοσμοσωτήρες,
αλλά δεν είναι παρά μονάχα ανθρώπινες στείρες.

Μ' αυτά και με άλλα τερτίπια μπορούνε
πλουσιοπάροχα ανάμεσα μας να ζούνε.

Στολή πολέμου δεν φορούν ποτέ μα ποτέ οι «πατριώτες»
και δεν φυλάνε σκοπιά στα σύνορα, δεν πάνε στρατιώτες.

Τα εμβατήρια φυσικά δεν μπορούν να τ' ακούνε
γιατί τον στραβό τους εγκέφαλο σαν καρφιά τον τρυπούνε.

Εκείνοι που όπλα βαρέα στα χέρια κρατάνε
και τους άχρηστους, τους κηφήνες τις νύχτες φιλάνε
τα τραγούδια πολέμου βεβαίως θα πούνε
και τους απόλεμους ποτέ μα ποτέ δεν τους ρωτούνε.

Η πατρίδα στηρίζεται σε άντρες βαρβάτους
και αηδιάζει μπροστά στους ευνουχισμένους τους γάτους.

Γι' αυτό να κοιτάνε πως θα περάσουν την μέρα
και ποια «κυρία» θα φορέσει στην άλλη τη βέρα.